

Ось чому завдання виховної роботи, насамперед, полягає в тому, щоб навчити студента робити правильний вибір. Цьому сприятиме максимальне розкриття і реалізація індивідуальності студента, його здібностей і нахилів.

З метою удосконалення навчального процесу з фізичного виховання була запропонована система спеціалізацій з різних видів спорту у Хмельницькому державному університеті. Вона реалізувалась у тому, що починаючи з першого курсу студенти самі обирають вид спорту, в якому далі спеціалізуються впродовж років. Головною мотивацією відвідування занять спеціалізацій є формування позитивного настрою і бажання реалізувати свої можливості.

Власний досвід кожного студента формується на одержанні інформації про вихідні дані фізичної підготовленості, результатах антропометричних показників, числових показників лікарського контролю і динаміки цих показників у процесі виконання фізичних вправ. Базуючись на вихідних даних, ми разом із студентами визначаємо найбільш слабкі якості фізичного розвитку, плануємо обсяг і характер наступних фізичних вправ, етапних, контрольних і кінцевих результатів.

Теоретичні знання нашими студентами набуваються в результаті прослуховування лекцій та бесід фахівців, самостійного вивчення літератури, складання рефератів із найбільш необхідних та цікавих проблем.

Теоретична підготовка це змістовний інструмент педагогічного впливу різної структури (переконання , агітація, пропаганда, аргументація, спонукання та ін.).

Подальше вдосконалення системи фізичного виховання, фізкультурної освіти буде здійснюватись через створення високоефективних інноваційних форм виховної роботи. Високоефективне управління навчальним процесом у ВНЗ буде лише за умови такого рівня спілкування між викладачами і студентами, коли вони будуть взаємодіяти як повноправні суб'єкти з різним змістом думок, запасом життєвого досвіду, знань.

ЛІТЕРАТУРА:

1. Державна національна програма “Освіта” (“Україна XXI століття”). – Київ, 1994.
2. Костюк Г.С. Навчально – виховний процес і психічний розвиток особистості / За ред. Л.М. Прокопенко. – Київ, 1989.
3. Про основні напрями реформування вищої освіти в Україні /Указ президента України від 12 вересня 1995 р. // Урядовий кур’єр, 1995.

ДО ПИТАННЯ ВИКЛАДАННЯ ДИСЦИПЛІНИ “ТУРИСТИЧНІ РЕСУРСИ УКРАЇНИ”

НАДІЯ ПИЛИПЕНКО

Львівський державний інститут фізичної культури

Розвиток туризму в Україні набирає все більших обертів. Відповідно все більше закладів освіти починають готувати фахівців туристичного профілю. На сьогоднішній день їх налічується понад 50. Це навчальні заклади різної спеціалізації та рівня акредитації: від торгово-комунальних до управлінських та від професійно-технічних училищ до ВНЗів.

Своє місце у цьому процесі впевнено починають займати фізкультурні навчальні заклади.

Львівський державний інститут фізичної культури вже з 1999 року, в рамках спеціальності “Фізичне виховання”, впровадив спеціалізацію “Рекреаційно-оздоровча

діяльність” та “Спортивно-оздоровчий туризм”. А з 2003 року, після офіційного затвердження в Україні напрямку освіти “Туризм” (0504), в інституті відкрита, відповідно, окрема спеціальність на факультеті фізичної реабілітації та оздоровчої фізичної культури.

Судячи з навчального плану нової спеціальності, тут мають готуватися широкопрофільні фахівці з туризму. Крім спортивних, туристичних та рекреаційних дисциплін студенти мають вивчати такі предмети, як економіка туризму, туристичний менеджмент і маркетинг, технологія ресторанної та готельної справи, основи наукових досліджень та інформаційні технології в туризмі тощо.

Важливе місце у підготовці майбутніх спеціалістів відводиться дисципліні “Туристичні ресурси України”. На нашу думку, це один із провідних курсів. Перш ніж розвивати туризм, готувати відповідних фахівців, необхідно знати, які передумови для цього є в Україні. Від наявних туристичних ресурсів залежать напрямки, масштаби та перспективи розвитку галузі.

Освоєння даного курсу, в свою чергу, ґрунтується на відповідному методичному забезпеченні. Перш за все – це навчальна програма дисципліни. При її розробці ми намагалися керуватися, як вимогами до науково-методичного рівня викладання, так і специфікою та навчальними можливостями нашого ВНЗу. З одного боку, вона повинна була забезпечити якнайповніше відображення багатих туристичних ресурсів України в межах досить обмеженого кредиту часу (54 годин, з яких – 18 лекційних, 16 семінарів, 20 – самостійна робота), з іншого – мати чітку логіку, послідовність викладу матеріалу, його взаємозв’язок, взаємодоповнюваність та неперервність.

Виходячи із сказаного, навчальна програма дисципліни “Туристичні ресурси України” має наступний вигляд:

- 1.Визначення та класифікація туристичних ресурсів.
- 2.Природні туристичні ресурси України.
- 3.Оздоровчо-рекреаційні ресурси України.
- 4.Історико-культурні туристичні ресурси.
- 5.Економічні туристичні ресурси. Матеріальна база та інфраструктура туризму.
- 6.Соціальні умови для розвитку туризму в Україні.
- 7.Туристично-рекреаційне районування України.
- 8.Ефективність та економічна оцінка туристичних ресурсів.
- 9.Туристичні ресурси Карпатського регіону та Львівської області.

Наведемо короткі анотації зазначених тем. Оскільки “Туристичні ресурси України” – це одна з профільних дисциплін, якою започатковується спеціальна підготовка (I курс, I семестр), то у першій темі дається коротке знайомство із суттю та функціями туризму, розглядаються їх види та класифікації.

Далі визначаються туристичні ресурси, подається їх класифікація. Завершується тема виділенням основних груп туристичних ресурсів:

- природно - кліматичні та оздоровчо - рекреаційні;
- історико - культурні;
- соціально - економічні.

У другій темі розглядаються природно-кліматичні туристичні ресурси України. Дається їх визначення, характеризуються рельєф, ландшафти, кліматичні умови, водні ресурси. Відзначається їх роль і вплив на розвиток туризму загалом та окремих його видів.

Третя тема присвячена оздоровчо-рекреаційним ресурсам. В ній розглядаються їх суть, класифікація та розміщення. Це бальнеологічні, фітолікувальні, ландшафтні, кліматичні, спелеологічні, пляжні ресурси.

Характеристика та географія історико-культурних ресурсів подаються в четвертій темі. Зокрема виділяються історичні, культурні, архітектурні, мистецькі, сакральні ресурси.

Економічні туристичні ресурси включають матеріальну базу та інфраструктуру туризму. Сюди відносяться курорти, заклади розміщення туристів – готельне забезпечення, заклади харчування, шляхи сполучення, транспорт, зв'язок. Розглядаються в темі також проблеми економічного забезпечення туризму в Україні та шляхи їх подолання.

У шостій темі характеризуються соціальні ресурси, їх суть та складові: кадрове забезпечення, медичне обслуговування, правове та державне регулювання туризму.

Обов'язковим при вивченні туристичних ресурсів є туристично-рекреаційне районування. Воно необхідне для визначення стану туристичної галузі в окремих регіонах та перспектив його розвитку. В темі сьомій виділяються туристично-рекреаційні одиниці: пункт, центр, комплекс, район, регіон, зона. Дається характеристика основних зон і регіонів.

Крім оглядового вивчення туристичних ресурсів важливою умовою розвитку туризму в Україні є визначення їх ефективності та економічна оцінка. Цим питанням присвячена восьма тема. В ній розглядається економічна і соціальна ефективність туристичних ресурсів. Подається спрощена методика економічної оцінки окремих видів ресурсів.

Завершується програма детальнішим оглядом туристичних ресурсів Карпатського регіону і, зокрема, Львівської області, в яких ми проживаємо. Розглядається їх місце і роль в туристичному районуванні України, дається характеристика та стан місцевих туристичних ресурсів, визначаються соціально-економічні передумови для розвитку туризму в регіоні, проблеми збереження і подальшого розвитку туристичних ресурсів Карпат і Львівської області.

ПЕРСПЕКТИВА НАУКОВИХ ДОСЛІДЖЕНЬ В АРМІЙСЬКОМУ ТУРИЗМІ

СЕРГІЙ СЬОМІН, НАЗАР ПОПОВИЧ

*Львівський військовий інститут Національного університету
„Львівська політехніка”*

Сьогодні Україна є однією із держав, яка приймає активну участь в миротворчих операціях в різних державах світу (Югославія, Ірак, Ліван). Характер ведення бойових дій вимагає високої військово-спеціальної (професійно-прикладної), психологічної і фізичної підготовки (ФП) військ. Саме тому в Україні, в умовах реформування Збройних сил, розвитку ФП військових формувань все більше приділяється уваги.

В Національній доктрині розвитку фізичної культури і спорту зазначено „Фізичне виховання у Збройних силах та інших військових формуваннях... спрямовується на підвищення фізичної готовності військовослужбовців до бойової діяльності, володіння та ефективного використання зброї, бойової техніки, перенесення фізичних навантажень та нервово-психічних напружень в екстремальних ситуаціях...”.